

Billův anděl nespí

Povídka o hrdinovi

Tereza Tomková
Ondřej Řehořek
Anne-Marie Votočková
Eliška Kukačová

Dne 25. května 1928 se v Mostě narodil Lubor Šušlík, který ve svém životě prožil mnohé obdivuhodné věci, o které se s námi ochotně podělil a které si dosud živě vybavuje. Většinou s úsměvem na tváři, ale občas také s mrazením v zádech.

O 87 let později s ním sedíme v jeho skromném bytě uprostřed města Pardubic. Při vstupu do pokoje, ve kterém nám oživil svůj poutavý životní příběh, nás obklopila spousta vzpomínek z jeho dobrodružných výprav za hranice České republiky. S radostí nám ukázal svoje suvenýry a fotografie, ať už z Machu Picchu nebo z Číny, které nás velmi zaujaly. Poutavým vyprávěním pana Šušlíka jsme se pomalu přesunuli do děje 2. světové války.

Jeho příběh se začíná odvíjet v roce 1944, kdy založil skautský oddíl, dnes jeden z nejznámějších, pražskou Padesátku, v té době pražskou Pětku. Už jako malý se plně věnoval skautingu a sokolství. Společně se snažili, co nejvíce pomáhat v obraně Česka, zároveň se zde seznámil se svým nejlepším přítelem na život a na smrt, Vlkem. Také tu získal svoji přezdívku Bill.

V pouhých šestnácti letech se dostává k zákopovým pracím na Hlučínsku, kam byl nasazen, aby se stal „stovkařem“, tudíž se staral o sto, mnohdy i starších, mužů. Zmíněný post mu umožnil volnější pohyb po frontové linii a mohl tak získávat a zakreslovat důležité informace. Jednou dokonce získané informace poskytl ruským průzkumníkům, které potkal při jednom ze svých pokusů o útěk.

Už cestou na Hlučínsko míjeli děsuplná místa, atmosféra se dala krájet a s přibývajícími kilometry stoupala nejen již zmíněná atmosféra, ale i velká nervozita a strach. Ale přesto všichni zachovali klidnou mysl. Za kůlnou, nacházející se kousek od místa, kde byli

u zákopů „ubytování“, našli s kamarádem Vlkem krabice s municí a Bill, jakožto dítě důstojníka, věděl, jak zbraně znehodnotit. Puškám ulámali špičky úderníků a výbušniny naházeli do nedalekého rybníka. Teď o tom pan Šušlík mluví s pobaveným úsměvem, ale před spoustou let za to byl odsouzen k smrti. Také za přeřezání drátů vedoucím k bednám s granáty, které měli zdemolovat bývalé československé kasárny, byl odsouzen k trestu smrti za velezradu.

Jak už bylo zmíněno, několikrát se pokusil dostat pryč, ale nikdy se mu to nepovedlo. Osvobození se blížilo, Rudá armáda byla za humny. Při jednom z posledních pokusů se setkal se stráží. Strážný se ho ptal, co tam dělá a Bill mu vysvětlil, že chce domů do Prahy, pomáhat s osvobozováním své vlasti. Poté mu strážný řekl, že jestli odtud chce, musí mít povolení od velitele. A tak se Bill rozhodl nechat Vlka v bezpečí a sám se vydal k velitelství.

Při cestě si nedaleko všiml dědy s kolem a vypůjčil si ho od něj s ujištěním, že mu ho v pořádku vrátí. Ujížděl směrem k velitelství a ještě nevěděl, co ho čeká. Okolo něj létaly kulky a on hlava nehlava jel bez ohlížení dál. Padaly na něho střepiny, ale to také neřešil. Před ním se již rýsovala budova, která byla jeho cílem. Odložil kolo a co nejmíň nápadně se vydal blíž. To si ho ale všiml mladý muž, který nedaleko myl auto. Hned se zeptal, co tam dělá. Bill mu vysvětlil svoji situaci a on ho tam nechal vykolejeného stát se slovy, že to zařídí.

Díky němu získal povolení k opuštění zákopových prací. S papírem v ruce se vrátil na zdemolovaném kole zpět za svým přítelem. Bill Vlka přivítal s úsměvem na tváři. Cestou k jejich útvaru Bill vyprávěl, co zažil cestou za velitelem.

Aby se dostali z nebezpečné zóny zákopů na nejbližší nádraží, museli pomoci naložit konzervy pro armádu. Společně s potravinami, které byly nutností pro přežití, si vlezli do nákladního auta. Míjeli hranice zákopů. Náhle je zasáhla palba. Jeden náboj prolétl prostorem auta. ZÁSAH! Celý nákladní prostor byl rudě zbarven.

V autě zavládlo ticho. Vlk se ohlédl na Billa a náhle spatřil něco, nad čím se mu zatajil dech a co mu vehnalo slzy do očí. Bill bezvládně ležel na podlaze auta celý rudě potřísněn. Vlk se k němu ihned vrhl. „Bille!“ cloumal s ním Vlk. Bezvýsledně.

Náhle se Bill probрал, nikoliv z agonie, ale z tvrdého spánku. Po dlouhé době, kdy nemohl spát, konečně usnul a byl tak surově vytržen Vlkovým křikem ze zaslouženého spánku. Vlkovi spadl kámen ze srdce. „Ty žiješ, Bille?!“ „Vždyť jsem si jen na chvíli zdříml.“ Teď si všimli důvodu Vlkovy paniky. Rudé stěny auta a potřísněné oblečení. Vykulil oči! „Co se stalo?“ Všiml si prostřelené plechovky rajského protlaku v rohu auta vedle něj. Všem spadl kámen ze srdce a objevil se jim úsměv na tváři. Všichni jsou v pořádku. Po strastiplné cestě se dostali na místo určení.

Dostali se do Bystřice u Olomouce k zákopovým pracím. Odtud byli deportováni do Prahy, kvůli Vlkovu zranění a Bill s ním jel jako doprovod. Na nádraží na ně ale čekalo nemilé překvapení. Gestapo. Bill při pohledu na ně zkameněl, jelikož v kufru neměl oblečení, ale byl naplněný granáty s dalšími zbraněmi. Hned po prohledání zavazadel byl odveden k tvrdému výslechu. Druhý den nato byl odsouzen k trestu smrti. Bill si nedělal velké naděje na přežití, ale díky náletu na Olomouc a jeho strážnému anděli, který nikdy nespí, se dostal z oprátky smrti.

Po návratu do Prahy, se Bill opět shledal s rodinou. Shledání bylo dojemné a i kamenná tvář Billova otce změkla.

Pátého května 1945 se i přes naléhání a prosby své matky rozhodl bránit rozhlas jako jeden z nejmladších. Bojovalo se o každý dům. Bill neměl žádnou zbraň, a tak o ni požádal mladého vojáka, který Billa ale nechtěl pustit dovnitř. Navzájem si padli do oka. Nakonec od něj dostal střelnou zbraň a šel bránit čest národa. Boje trvaly dlouho, ale i přesto se osvobození povedlo. Prahu neosvobodili Rusové, jak se v dnešní době někteří domnívají, nýbrž odvážní čeští občané, společně s panem Šušlíkem.

Když válka skončila, Bill se konečně vydal za svým přítelem Vlkem. Když se objevil na prahu jejich domu nadšeně ho přivítala matka Vlka a ihned zavolala svého syna. Vlk nemohl věřit svým očím. Svého přítele už dávno oplakal.

Po skončení války si odsloužil měsíc služby u Hradní stráže a poté se znovu vrátil ke skautingu. Tomuto koníčku se věnoval do doby svého zatčení za přípravu spiknutí proti komunistickému režimu. Ale ani tam anděl strážný nezahlédl a Billovi byl na blízku. Sice následovalo šest týdnů tvrdých výslechů, ale Bill byl nezlomný a pro nedostatek důkazů byl propuštěn. Zde vznikly Pankrácké verše, které přes téměř beznadějnou situaci nepostrádají vtip, humor a nadsázku. Pár měsíců nato nastoupil na základní vojenskou službu. V téže době byl zrušen jejich oddíl, ale i přesto se tajně nadále scházeli. O jejich činnosti se začala zajímat státní bezpečnost a definitivně jim je zakázala. Byli kvůli tomu několikrát vyslýcháni.

I přesto, že se vyučil zámečnickem, momentálně pracuje jako turistický průvodce v zahraničí. Aktivně tvoří unikátní mini válečné modely jako například soubor „Československá armáda v roce 1938“. Tento soubor je vystaven v pevnosti Dobrošov u Náchoda.

Pan Šušlík je velmi výjimečný člověk, plný lásky a pochopení. Má velmi blízký vztah k nám dětem a mladým. Všichni jsme velmi rádi, že jsme se s ním díky tomuto projektu mohli seznámit a vyslechnout si jeho úžasný životní příběh a podělit se o něj i s vámi.

Bill - vždy s úsměvem.

„Anděl strážný“ – Medajlon, který si Bill vlastnoručně vyřezal z československé koruny a provázel ho po celou válku.